

neemt is enkel een rustpunt op een reis en het 'zelf' wordt niet meer gezien of enkel vluchtig tussen de spleten van zoveel aanmatigheden, assumpties, pogingen, maskers en versies.

Authentiek betekent gedeeltelijk, glibberig, voorlopig, onmogelijk vast te leggen.

3. Fictie

Na periodes van soberheid, minimalisme en donkere pakken werden onze stukken soms volgestouwd met onnozele kostuums. Vanuit onze thuisbasis in de gedeprimeerde industriestad Sheffield, waren er acteurs die verkleed waren als bomen, engelen, prentboekachtige skeletten en dieven met nylonkousen op hun hoofd, als paarden, honden en gorilla's uit een pantomime, de hele parade van kostuums uit carnavalswinkels en een kartonnen decor, als om werktuiglijk te benadrukken dat je soms moet liegen om de waarheid te zeggen. Authentiek is niet hetzelfde als waar. Wij zijn uit vreemder dingen gemaakt dan dat.

4. Zomer '98

Ik wilde je schrijven over Terry's vriendin, die geen romans wilde lezen omdat ze te bang was dat de personages haar zouden gaan bezitten. Ik wilde je vertellen hoe vaak ik een verhaal dat jou overkwam heb afgenomen en het heb verteld alsof het het mijne was.

Alsof Freud dit zei: ware gebeurtenissen en de gebeurtenissen van een droom bespoken allebei het huis van ons geheugen, ware gebeurtenissen en gebeurtenissen van een droom worden samengehouden en equivalent gemaakt in de omstandigheid van het bewustzijn, de taal en het vergeten.

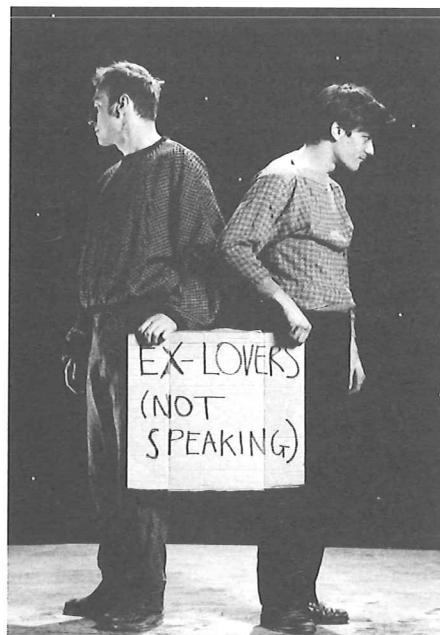
Feit? We zijn uit vreemder dingen gemaakt dan dat. 's Nachts laten zowel echte geesten als fictieve geesten voetstappen achter in huis, complexe sporen die dubbel teruggaan en overlappen, onmogelijk te traceren.

Ik voelde me blij toen ik een verhaal van jou stal en met het stelen voelde ik me ook zeker van mijn twijfelachtige geschiedenis. Is het dat wat we bedoelen met authentiek?

5. Amsterdam ('97)

We voerden de lange versie van *Speak Bitterness* op – zes uur lang bekentenissen van achter een lange tafel met een publiek dat gedurende heel het stuk vrij mocht komen en gaan.

Een kleine ruimte waarin wij, tijdens het performen, alle acht recht in de ogen van iedereen die aanwezig was konden kijken. Een hel verlichte, beangstigende ruimte waarin, in plaats van dat mensen vrij kwamen en weer weggingen, terugkwamen en een tijdje bleven, er een blok van veertig mensen om vijf uur was binnengekomen die van plan waren om tot

Forced Entertainment - 12 am Awake & Looking Down (1991) / Hugo Glendinning

het einde te blijven. Het was verschrikkelijk.

Na een uur of twee was de enorme tekst van bekentenissen die over de tafel was uitgestrooid uitgeput en al de strategieën, kunstgrepen, trucjes, grapjes en andere dingen die we kenden waren intussen al veel te vaak gebruikt.

Wij bekennen dat we flick-flacks hebben gedaan en buiklandingen hebben gemaakt, dat we hard geslagen en diep ingeademd hebben,

Wij zijn schuldig aan seksistische commentaar, geheimhouding en de vaardigheden van een secretaresse,

Wij waren new lads en old labour,

Wij hadden harten gemaakt van neon en visdraad,

Wij waren het die de aftocht hebben geleid,

Wij zijn schuldig aan koudheid, trivialiteiten en wrok,

Wij werkten in het donker tegen onze medemens,

Wij hebben in Treblinka gewerkt,

Wij hadden een ruime kijk,

Wij hebben special effects-films gemaakt.

We verzonnen dingen, begonnen als gekken uit te vinden, veranderden zoveel mogelijk van toon en ik herinner mij dat ik op een bepaald moment naar de mensen in de zaal keek en ik probeerde te begrijpen wat zij toch wilden, nodig hadden of verlangden, wat nu toch voor hen genoeg zou zijn. Het was verschrikkelijk, heel vaak afglijdend naar hysterische humor. Een kleine ruimte, zo klein dat je het publiek kon tellen, dat je elke beweging die zij maakten kon zien.

Ik herinner mij een eindeloos gevraag van mij aan hen, een eindeloos oogcontact, waarbij ik steeds weer vroeg: 'wat willen jullie? wat willen jullie? waarom gaan jullie niet weg? ... hier is geen bevrijding...'

Het werd een enorm fascinerende avond. Echt angstaanjagend, echt fantastisch. Zo uitgeput op het eind dat we nauwelijks nog wisten wat we zeiden of waarom. Het moment zoeken, proberen te vinden.

Wij zouden mensen niet laten vloeken in het bijzijn van onze vrouwen,

Wij hebben vuurwerk aan een hond zijn staart gebonden,

Wij hebben ons huis in ingewikkelde juridische clausules laten vastleggen,

Wij geloofden dat Elvis meer een mythische figuur was dan een historische,

Wij liepen een boete op voor het laattijdig beëindigen van het werk,

Wij dachten aan dood als aan een plaats om je te verstoppen,

Wij vonden een geldmagneet uit en verkochten die exclusief aan de goedgelovigen,

Wij logen over onze handicaps bij het golfen,

Wij waren bedienden die volledig waren verzeild geraakt in de misdaden van arbeiders.

Achteraf sprak ik met enkele mensen uit het publiek. Een man zei dat hij gedurende die zes uur had gezien wat voor performers wij graag wilden zijn en wat voor performers we echt zijn. Dat hij na een tijdje ook zag wat voor mensen wij graag wilden zijn en wat voor mensen we echt zijn. Hij zag dwars door ons heen toen we te moe waren om te doen alsof.

Mijn lief, het was pas dan dat ik besepte dat het publiek verlangde naar een onnoembare naaktheid en kwetsbaarheid. Een lust in ont-hulling, in nog meer dan dat. Een lust in geliefden, lezers, uitvoerders, toeschouwers. Authentiek in de betekenis van naakt, buiten de economie van intentie en controle.

6. Brussel

Ron Vawter stond voor het podium en gaf een inleiding op zijn stuk *Roy Cohn/Jack Smith*. Hij sprak ons daarbij rechtstreeks aan, op menselijke schaal, zo levendig, zo spannend aanwezig.

'We hopen dat jullie van het stuk genieten. We hebben het voor jullie gemaakt.'

Ron leek volledig te improviseren, zonder moeite charmant in te pikken op het moment. Maar maanden later zag ik hem met hetzelfde stuk in ICA in Londen en de inleiding, die ik voor echt had aangenomen, was ook exact hetzelfde. Ik bedoel: woord voor woord en pauze voor pauze, identiek, identiek. En even aanwezig.